

FRANK DEPOORTER
ZIJLICHT

GRIET DOBBELS
HOGER LAGER

EMERGENT

BEZOEKERSGIDS

FRANK DEPOORTER

Tijdens wandelingen dompelt Frank Depoorter zich onder in de omgeving. Deze tracht hij dicht op de huid te zitten. Hij stelt zich op als een ontvanger van indrukken, die hij zo direct mogelijk registreert.

Daarbij maakt hij zich als individu, als bewuste persoon, klein: tussen een onafzienbare *buitenwereld* en de al even ongrijpbare, oeverloze wereld *binnenin*. Zo tracht hij zich tot een fijnbesnaarde getuige te maken van wat zich aan weerszijden afspeelt, en van de wisselwerking, het verkeer tussen beide.

Sommige kunstwerken komen tot stand als de neerslag van een specifieke wandeling. Andere hebben een grotere autonomie; die vormen niet de uitkomst van een welbepaalde tocht, verblijf of periode.

Een belangrijke rol in *Zijlicht* is weggelegd voor de houten wanden. De aangewende multiplex-platen zijn voor het merendeel *herbruik*: samen met het Emergent-team heeft Depoorter de constructie van Emmanuelle Quertain, gecreëerd voor haar tentoonstelling *Nouvelles*, uit elkaar gehaald; vervolgens heeft hij de panelen zo gemonteerd dat een nieuwe ruimtelijkheid ontstaan is.

Soms mag de registratie van indrukken letterlijk genomen worden. Een verzameling werken heet *Laagvlakte*. Deze bevat een reeks 'monotypes': gravures die slechts één keer afgedrukt kunnen worden. Tijdens hun realisatie heeft Depoorter witte inkten van licht variërende samenstelling op de respectievelijke drukplaten aangebracht. Die heeft hij vervolgens *wit op wit* afgedrukt. Vanwege de reactie van het witte pigment op de koperen plaat oxideert de inkt waar de plaat 'geschonden' is (de inkt wordt dan grijs). Precies door dat oxideren tekenen die minuscule sporen – ongewilde gevolgen van manipulatie, transport of slijtage van de platen – zich bijna onmerkbaar in de 'gravures' af. Tenslotte zijn de twintig monotypes in rasterform aan elkaar gekleefd. Dit is het meest *minimale* werk in de tentoonstelling – het markeert een soort *nulgraad* van Frank Depoorters artistieke praktijk.

Ook al betreft het landschappen, de meeste kunstwerken komen niet tot stand in de buitenlucht, *en plein air*, maar in het atelier – op basis van de herinnering, van de mentale beelden die deze opdist. Dat leidt tot gravures of etsen, tekeningen of aquarellen, sculpturen (in hout, gips, textiel) en, pas sinds een jaar, schilderijen. De afstand, in tijd en ruimte, tussen de landschapsbeleving en de creatie vermengt de oorspronkelijke ervaring met andere ervaringen, gedachten, emoties. Ze vervormt, fragmenteert, kleurt het landschap.

Frank Depoorter kiest er in zijn landschapskunst voor om de positie in of te midden van de omgeving, die de zintuiglijke en mentale ervaring van de wandelaar kenmerkt, aan te houden. Hij plaatst zich nooit volledig *buiten* de ruimte die hij wil afbeelden. Daar kunnen twee aspecten van zijn werk uit afgeleid worden, die onderling samenhangen.

Eén: hij creëert beelden die relatief weinig laten zien. Er zijn geen vergezichten, doorzichten of overzichten. Het kunstwerk presenteert zich nooit als een transparant venster of een inzichtelijke kaart. In de plaats daarvan genereren zijn werken telkens wisselende verhoudingen tussen de virtuele ruimte van het beeld en de concrete ruimte waarin de toeschouwer zich beweegt. Daarover verder meer.

Dat leidt meteen naar twee: een tentoonstelling van Frank Depoorter nodigt je uit om die niet louter als een afstandelijke toeschouwer in relatie tot afzonderlijke objecten te bekijken, maar eerder als een mentaal landschap te verkennen: een omgeving die je, van binnenuit, tijdelijk en ruimtelijk, doorloopt. Ook in Emergent dient zich zo'n *binnenwereld* aan, waarin het landschap zich niet horizontaal uitstrekt, maar verticaal opstapelt. De buitenwereld komt enkel binnen via invallend daglicht.

De verzameling werken met de titel *Waldweg* werd gecreëerd in 2017, op basis van een driedaagse wandeling in het Eifelgebergte in december 2016: van Blankenheim naar Mirbach en terug.

De Engelse filmregisseur en scenarioschrijver John Boorman liet ooit noteren:

“Ik denk dat met elk van ons een ‘spiritueel landschap’ correspondeert, of het nu een woestijn of een oceaan is. Het is geen plek waar we ons thuis of comfortabel voelen. Ik spreek over het landschap van ons innerlijk leven. Voor mij is dat het bos. Het bos is altijd een plaats geweest van macht of mystérie, en ook van leven. Ik hou van de manier waarop het licht beweegt in het bos, de beweging van het licht. In film is de beweging van vitaal belang.”

Alle werken in deze tentoonstelling lijken min of meer *in de balans* te liggen: het zijn beelden die hun eigen rol, positie, statuut als beeld bevragen. Daarmee leggen ze, onvermijdelijk, ook de rol en de positie van de toeschouwer, diens blik, houding, interpretaties of projecties in de balans.

Zo kan je je bijvoorbeeld afvragen waarom veruit de meeste van deze landschappen niet het traditionele horizontale formaat hebben. Zouden het verholten (zelf)portretten zijn? Of zijn ze beide: een onophoudelijke pendelbeweging, een symbiose of een spiegeling, wie weet zelfs een samenvallen tussen binnen- en buitenwereld?

Is die 'jas' een kledingstuk of een sculptuur? Of beide? En is die houten wand, waaraan de jas opgehangen is, onderdeel van een ruimtelijke installatie en dus (deel van) een *kunstwerk*, of (niets dan) tentoonstellingsarchitectuur? Of beide?

Zeker in de werken die uit verschillende objecten bestaan, word je als toeschouwer heen en weer bewogen tussen letterlijk en figuurlijk, concreet en virtueel, dichtbij en veraf, hier of daar. Nu duik je in de ruimte van een virtueel landschap, dan weer in de verten van een verloren gewaande herinnering. Een ogenblik later zie je het kunstwerk als niets dan een stel *letterlijke dingen*; er is geen elders, alleen een hier-en-nu, bestaande uit: deze kamer, die dingen, eventuele andere bezoekers, en jij.

De reeks *ReViews* bestaat uit bewerkingen met waterverf van een serie droge naald-gravures met de oorspronkelijke titel *Grand Tour*.

Een 'droge naald' is zowel de benaming voor een fijne, staalharde etsnaald waarmee gegraveerd wordt in een koper- of zinkplaat, als voor het resultaat van die activiteit.

De 'Grand Tour' was de reis langs diverse Europese landen – met als klassieke hoofdschotel Italië – die jonge kunstenaars, schrijvers of cultuurliefhebbers van de achttiende tot begin twintigste eeuw pleegden te ondernemen om hun vorming te vervolmaken.

Stel je voor, Depoorter heeft die hele, fantastische rondreis – en deze in twee fases gerealiseerde neerslag ervan - gemaakt zonder zijn atelier te verlaten.

“De vroege negentiende eeuw bracht (...) de aanvang van een moderne definitie van schilderen. Volgens deze hoefde het beeldvlak niet langer de lichtste aanduiding van, de kleinste verwijzing naar een holistische – of abstracte – wereldlijke samenhang te bevatten. John Constables plein air-schilderijen bezitten bijvoorbeeld een fragmentarische kwaliteit, waarbij de onvolledigheid geldt als een expliciete weigering om voltooiing te betrachten; ze benadrukken alles wat selectief, kortstondig, vluchtig is. Constables ‘realisme’ – gelijkaardig aan dat van Courbet, de School van Barbizon en, later, de Impressionisten – legde tegelijkertijd de nadruk op de componenten van het schilderen: de verf zelf, de penseeltoetsen, de sporen van de eigenlijke productie van het werk. Achter deze materiële vluchtigheid vervaagt de in het schilderij afgebeelde realiteit meer en meer – om enkel ‘realistisch’ aan ons gereveleerd te worden als een vluchtige realiteit (dat wil zeggen, afgewend van ons zicht).”

Erich Franz

De reeks gravures getiteld *Nordic Summer* vormt het bezinksel van een aantal wandelingen in en rond Bergkvara, in de Zuid-Zweedse regio Småland. Net als in *Laagvlakte* is er deels sprake van een directe registratie van accidentele, letterlijke indrukken: tijdens het wandelen sleepte de kunstenaar bij momenten een koperplaat achter zich aan. Daarnaast graveerde hij hier en daar wat hij rond zich waarnam, maar ook dan lijkt de uitkomst meer op het resultaat van een aftasten dan van een visueel inpalmen. Nadien fungeerden deze platen als een elementair *geheugen*.

Deze droge naalden (op een editie van drie afgedrukt) zijn anders geordend dan in *Laagvlakte*. Net als in dat werk stellen zich hier vragen naar de relatie tussen de afzonderlijke drukken en het geheel, of naar wat deze reeks lijnen en vlekken tot een uniek 'landschap' zou maken. Alsook: zou er enige overeenkomst bestaan tussen de oorspronkelijke landschapservaring van de kunstenaar en wat dit kunstwerk bij bezoekers oproept? Waarin zou deze 'verbinding' kunnen bestaan?

In *Filosofie van het landschap* (1912) heeft Georg Simmel een poging gedaan zo'n vragen te beantwoorden. Volgens hem is het de *stemming* die een landschap maakt tot wat het is. Op de volgende bladzijde, om te besluiten: twee keer Simmel.

“(…) het landschap ontstaat op het ogenblik dat een bijzondere eenheid de natuurlijke fenomenen gaat groeperen die zich naast elkaar op de aardbodem bevinden. Zij verschilt van de eenheid die de oorzakelijke gedachte van de geleerde, het religieuze gevoel van de natuurlijefhebber, de doelgerichte zienswijze van de landbouwer of de strateeg in hun gezichtsveld omarmen. De belangrijkste drager van de inhoud is ongetwijfeld de stemming van het landschap (...): ze dringt door tot al zijn details, en toch is het onmogelijk er één enkel detail verantwoordelijk voor te stellen, want op een moeilijk te omschrijven manier nemen alle details deel aan de stemming – maar los van die bijdragen bestaat ze niet méér dan dat ze uit hun som is samengesteld.”

“De stemming is echter geen abstract begrip waarin we het algemene element uit zeer verschillende stemmingen onderbrengen om ze beter te kunnen duiden: we noemen het landschap sereen of serieus, heldhaftig of monotoon, begeesterd of weemoedig (...). Maar (...) (je) zal ze nooit verwarren met de stemming van een ander landschap, hoewel je ze misschien allebei onder een algemeen concept, bij voorbeeld als weemoedig, kan aanvoelen. (...) Stemming betekent het algemene van een bepaald landschap, los van elk specifiek element, maar is niet het algemene dat je in vele landschappen terugvindt.”

GRIET DOBBELS

De (rechte) lijn is een constante in het werk van Griet Dobbels, of het nu gaat om de hoogtelijn, de kustlijn of de frontlijn, uitgegraven, gewandeld, getekend of uitgesneden en verlijmd. Dat wordt al gauw duidelijk in de tentoonstelling *Hoger Lager*, met werken als *Montedellarte*, *Straight Line Attempt*, *Clay Front* en een mooie selectie sculpturen. De tentoonstelling is een uitgelezen inleiding tot de fascinerende, veelal in papier vormgegeven wereld van Griet Dobbels. Een wereld waarin niet alles onmiddellijk zichtbaar is. Maar hoe langer je kijkt, des te meer zich aan je onthult. De mist trekt langzaam weg en een landschap ontvouwt zich, eindeloos weerspiegeld. Je moet je dus wat moeite getroosten, maar tegelijk vindt de kunstenaar het helemaal niet erg als het aan je ontsnapt. Want daar gaat Dobbels' werk nu net over, over de tevergeefse poging ('an attempt') om de realiteit te analyseren, controleren en registreren. Ook aan de kunstenaar ontsnapt er steeds iets en daar heeft ze vrede mee, want "the map is not the territory," aldus Dobbels. De weergave van de realiteit is nooit gelijk aan de realiteit. Een spannend spel van tegenstellingen maakt haar werk des te intrigerend: beleving versus wetenschappelijke registratie, precisie versus nonchalance, controle versus loslaten. Griet Dobbels nodigt je in *Hoger Lager* uit om met haar mee te wandelen.

Montedellarte is de titel van de kunsthappening die op 1 oktober van dit jaar plaatsvond in de Italiaanse Alpen en die het resultaat was van Griet Dobbels' residentie in Cittadellarte te Biella (een kunstencentrum opgericht door de Italiaanse kunstenaar Michelangelo Pistoletto). De idee was om "al wandelend een hoogtelijn in het landschap te tekenen en dit terwijl de wijde wereld toekijkt." Zo geschiedde: een landmeter bepaalde tot op de centimeter precies de hoogtelijn en duidde deze met landmeterstokken aan, aldus een wandelpad vormend. Wandelaars van overal ter wereld konden zich online inschrijven om de hoogtelijn te wandelen en zo op fysieke wijze een kaart uit te tekenen in het landschap. Dobbels verbond tevens een virtueel luik aan het project: ook vanachter de computer, tablet of smartphone kon men mee wandelen. Kandidaat-deelnemers, virtueel of reëel, werden gevraagd een enquête in te vullen. Daarin werd gepeild naar enigszins banale kenmerken die echter eenieder van ons typeren en uniek maken, bv.: "Hou je meer van The Beatles of van The Stones?" of "Kan je met gestrekte benen aan je tenen?" De enquête werd geïllustreerd met grappige tekeningen die vandaag te zien zijn in *Hoger Lager*. De via deze weg virtueel verzamelde data, samen met indrukken opgedaan in het landschap, betekenden de basis voor nieuw werk van Griet Dobbels: prachtige tekeningen van berglandschappen (*Construction of a Landscape 01-04*), te bewonderen in de kelder, maar

ook tekeningen die de kunstenaar *Social Map* titelde. In feite zijn het kaarten waarop ze aanduidde hoeveel deelnemers aan *Montedellarte* afkomstig waren uit welke landen en/of hoeveel deelnemers welke kenmerken hadden. De manier waarop de data opgetekend zijn, maakt dat ook de kaarten gelezen kunnen worden als landschappen. Verder vult een meterslange tekenrol de vide. Beneden, in de kelder, is de tekening als het ware in mist gehuld. Boven, op het tussenverdiep doemt een landschap op. Hoe langer je ernaar kijkt, hoe meer landschap ontsluit wordt. Een metafoor voor Griet Dobbels' oeuvre in het algemeen. Naast de tekeningen is ook een video te zien. In de filmzaal toont Dobbels *The Map is not the Territory*: een montage van GoPro-camerabeelden en beeldmateriaal verzameld door de reële wandelaars. De kunstenaar gaf de deelnemers immers de opdracht om tijdens de wandeling specifieke foto's te nemen zoals bv. een vergezicht van Biella. Het resultaat is een poëtische aaneenrijging van beelden die lijken te twifelen tussen stilstand en beweging. Vertraagd, verstild door het dikke pak mist waarmee ze omzwachteld zijn. Naarmate de mist wegtrekt, komt er meer en meer beweging en neemt het tempo toe: eerst doemen de landmeterstokken op, vervolgens enkele geïsoleerde wandelaars, nadien de groep en ten slotte het landschap.

Dubbel 18 (2014), *Op het strand* (2014), *Frontlijn 01* (2017) en *Het oneindige landschap* (2017) zijn fascinerende sculpturen die net als de werken uit het *Montedellarte* project vertrekken van het gegeven van de hoogtelijn. Een absoluut abstract iets en het resultaat van wat men 'de metende blik' noemt. Normaal gezien is dergelijke hoogtelijn nooit zintuiglijk waar te nemen, maar zoals in *Montedellarte* tracht Griet Dobbels ook in haar sculpturen de hoogtelijn te concretiseren en dit door een waarlijk ontelbaar aantal bladen Steinbach-papier eigenhandig te versnijden, stapelen en verlijmen. Een aan waanzin grenzende handenarbeid in een wereld waarin automatisering vanzelfsprekend is. Dobbels' sculpturen zijn schaalmodellen van verzonnen landschappen, paradijselijk wit, maar veelal met een gapende afgrond. In *Frontlijn 01* is er op het eerste zicht geen gapende afgrond, maar een ogenschijnlijk vreedzaam naar beneden verglijden van het landschap. Frontlijn en hoogtelijn vloeien hier moeiteloos in elkaar over. De kunstenaar vertrok voor dit werk immers van een Britse top secret-kaart waarop de opeenvolging van lijnen het verschuiven van de frontlinie aanduidt. Je moet wat moeite doen om Griet Dobbels' sculpturen te ontcijferen: vooroverbuigen, op de toppen van je tenen staan. Het duurt soms even alvorens het landschap zich voor je ontvouwt, vooraleer je het strand te midden van de bergen ontdekt.

Op uitnodiging van Emergent trok Griet Dobbels in 2015 naar Bray-Dunes (Frankrijk) om zich gedurende drie weken terug te trekken in een appartement met zicht op zee. Vanachter de ruit bestudeerde ze urenlang het zwellen en krimpen van de zee en calqueerde in acryl het verloop van de getijden op het venster. Het kalkpapier met daarop als resultaat een eenvoudig lijnenpatroon werd voor *Hoger Lager* ingelijst in een kader met aan weerszijden glas, een herinnering aan het raam in Bray-Dunes (*Tides 01*, 2015). Tijdens het turen naar de zee vroeg Dobbels zich af hoe het komt dat de Belgische kustlijn een min of meer rechte lijn is. Na enig onderzoek ontdekte ze dat dit het resultaat was van een samenspel tussen mens en natuur: de mens bouwde waterkeringen om het geweld van de zee in te dijken, de natuur vormde duinen parallel ermee. Na een tijdje verliet de kunstenaar het appartement en wandelde zo goed als mogelijk in een rechte lijn, parallel met de zee, van Duinkerke (Frankrijk) tot Nieuwvliet (Nederland). Onderweg nam ze om de 100 à 200 meter panoramische foto's van de tegenoverliggende bouwlijn. Dit resulteerde in *Straight Line Attempt*, een reeks prints, samen een digitale collage vormend van de gehele gewandelde route. In de tentoonstelling kan je niet alleen De Panne en Sint-Idesbald herkennen, maar ook het stuk kustlijn van Knokke-Heist tot Zeebrugge. De collage maakt ook het onderwerp uit van Dobbels' gelijknamig kunstenaarsboek. Wanneer je het concertina-

boek rechtop zet, kan je een rechte lijn ontwaren, wanneer volledig uitgevouwen, zigzagt de kustlijn op en neer, het geconstrueerde karakter van Dobbels' weergave van de kustlijn in de verf zettend. In de animatievideo *2x 51234 Steps. Dunkerque (FR) - Nieuwvliet (NL)* (2015) flitst dezelfde bouwlijn voorbij. Om de twee stappen nam de kunstenaar een foto, opnieuw gericht naar de gebouwen, maar deze keer zonder in de camera te kijken. Nadien werden de snapshots door middel van stopmotion ritmisch achter elkaar geplaatst. In 2016 ten slotte kreeg het project een vervolg met de - in opdracht van Emergent gemaakte - editie *Longest Landscape*. Elk exemplaar ervan is een uniek werk in Chinese inkt op bijbelpapier en maakt deel uit van een tekening met een totale lengte 2.051,4 cm. Die lengte werd bepaald door de afmetingen van Huis De Valk, het gebouw waarin de galerie gevestigd is. In de geest van *Straight Line Attempt* startte Griet Dobbels aan de voordeur en doorkruiste in een zo recht mogelijke lijn het gebouw. De tekening werd nadien in gelijke stukken verknipt.

Clay Front (2017) is een installatie verspreid in de ruimte. Op 10 verschillende locaties langs de frontlijn van de Grote Oorlog (locaties van belangrijke veldslagen zoals Passendale en Langemark) groef Griet Dobbels klei op. Duizenden soldaten werden er nooit teruggevonden, hun lichamen opgeslokt door de aarde. Die aarde of klei verwerkte de kunstenaar tot serviezen. Op de natuurstenen platen werden de coördinaten van de slagvelden gegraveerd, alsook de data van de slagen en de gegevens van de divisies die er vochten. Als beeld koos Dobbels voor een banaal voorwerp dat men dag in dag uit, oorlog of geen oorlog, stevast blijft gebruiken. Het servies refereert tevens aan 'de moeders, de vrouwen' die tijdens de Grote Oorlog hun eigen strijd aan het thuisfront voerden. De vormgeving is geïnspireerd op het servies van Royal Boch, heel herkenbaar en in ons collectief geheugen gegrift. In *Hoger Lager* toont Dobbels een eerste aanzet tot het project. Het is haar bedoeling om op nog meer locaties klei op te graven en de verschillende serviezen terug te sturen naar hun 'land van oorsprong', nl. het land waarvan de divisie(s) die op het slagveld vocht(en), afkomstig was. Zo keren de soldaten een eeuw later toch huiswaarts.

Celui qui partage les occupations, les aventures, le sort d'une autre personne, bloklettert de digitale Van Dale bij COMPAGNON.

ART is een vanzelfsprekend, diepgeworteld gegeven in ons beider levens.

Wat begon als een concrete, directe en zakelijke vraag van Griet Dobbels om de portfolio *The Map is not the Territory* te maken, is uitgegroeid tot een nieuwe samenwerkingsvorm.

De portfolio werd met aandacht bekeken door de directie van Cittadellarte – Fondazione Pistoletto in Italië. De uitnodiging voor twee residenties, een kunsthappening, een tentoonstelling en een publicatie, volgde. We schreven een nieuw, succesvol dossier voor de Vlaamse Gemeenschap met als titel *Montedellarte*. De eerste ideeën voor een *Clay Front* werden uitvoerig besproken.

Compagnon d'Art is ontstaan vanuit een zoeken naar interactie en bevraging; niet langer vanuit een hiërarchische verhouding van museumstaf, curator of instelling tot kunstenaar. Compagnon d'Art is ontstaan vanuit een gedeelde interesse en intuïtieve noodzaak; niet vanuit een hiërarchische verhouding van de kunstenaar, manager of opdrachtgever tot assistente.

Hoe kunnen we op een doeltreffende en duurzame manier beter samenwerken? Hoe kunnen we krachten bundelen in plaats van

opnieuw over te gaan tot het hyperindividuele splijtwerk?

Hoe kunnen we zoeken naar antwoorden op een veelvoud van vragen die dagelijks op een kunstenaar afgevuurd worden?

Hoe kunnen we de focus op het kunstwerk zelf verscherpen en de context ondersteunen? Hoe kunnen we ons inschrijven in een kunstenveld in verandering?

De muren zijn immers al lang aan het vallen.

Kunst wordt bevraagd. Toonplekken verdwijnen. Nieuwe vormen van galerijen ontstaan.

De tijd is rijp om nieuwe modellen te zoeken en vorm te geven.

Kijken met uw aandacht is luisteren naar de bezetenheid van de kunstenaar, is meestappen in het avontuur, soms letterlijk tot op een berg.

Kijken met uw aandacht is het lot volgen van Hoger tot Lager en omgekeerd.

Els Vermeersch
Compagnon d'Art

Initiatiefnemers: Johan Blanckaert & Veronique Ghekiere, Dirk Castelein & Hilde Devos, Tine & Charlotte Castelein, Pierre Debra & Charlotte Houtsaegeer, Wim Dejonghe & Caroline Pill, Marc Ecker & Ann Braet, Frank Maes & Astrid Bonduel, Ivan Maes, Niko Maes, Marc & Tine Verstraete

Sponsors: Maes Promotie en Constructie, Castelein, Ivan en Anny Maes, Advocatenkantoor Pierre Debra

Adviseurs: Thomas Caron, Luc Derycke, Sam Eggermont, Lieven Pyfferoen, Rolf Quaghebeur

EMERGENT-team: Roxane Baeyens, Jelle Clarisse, Frank Maes, Lieven Pyfferoen, Bram Vandevreire, Betty Vanlangendonck, Lien Craps, Jeroen Verhaeghe (stagiair)

Met dank aan de kunstenaars, Els Vermeersch (Compagnon d'Art). Voor *Montedellarte*: Caterina Giansiracusa (assistente), Manuela Piana (Club Alpino Italiano), Luna Goessaert (stagiair); *Cittadellarte-Fondazione Pistoletto*: Paolo Naldini, Cecilia Guida, Juan Sandoval, Margherita Cugini, Clara Tossetti, Annalisa Zegna; Erasmushogeschool Brussel, Multec: Arno Stalpaert, Arthur Magnus, Bram Schrooyen, Brent Janssens, Sam Goeman, Sven Debeer, Yannouk Van Dyck; Topografie: 3 maten. Voor *Clay Front*: Lieve Leysen, François Bonte, Wilfried Spriet.

EMERGENT
Grote Markt 26, 8630 Veurne
galerie@emergent.be
www.emergent.be

SAVE THE DATES

zondag 19 november (16u tot 17u30): rondleiding in dialoog (curator-kunstenaar)
Gelijktijdig is er een workshop voor kinderen begeleid door Betty Vanlangendonck

zondag 26 november (15u): lezing door Griet Dobbels over de kunsthappening *Montedellarte*

zondag 3 december (16u tot 17u30): gesprek tussen curator Frank Maes en prof. dr. Bart Vandenabeele over het landschap in de (kunst) filosofie, de kunstgeschiedenis en de hedendaagse kunst

zondag 7 januari (14u tot 18u): finissage

per activiteit, leden: 5 euro / niet-leden: 10 euro
workshops, leden: 10 euro / niet-leden: 15 euro

Inschrijving via galerie@emergent.be